

U spomen na Zlatka Stjepana Dianeka domoljuba i čuvara istine

Zlatko Dianek (Lonja 01. 02. 1928. – Zagreb 01. 08. 2012.)

Stjepan Zlatko Dianek, sin Stjepana (Štefina) Skulc i Marije (Mare) r. Badalić, rođen je 20. veljače 1928. godine u Lojni kraj Ivanić-Grada. Župnik je zapisao da je rođen 1. ožujka 1928. i dodao mu ime Stjepan. Kršten je 6. ožujka 1928.

Nakon pučke škole u Ivanić - Gradu, u rujnu 1943. godine odlazi u Križevce i upisuje se u Srednju poljoprivrednu školu, a potom daljnje školovanje nastavlja u Zagrebu, učenje finomehaničkog zanata. Odatle, 6. svibnja 1945. godine s ocem koji je također radio u Zagrebu, odlazi kod očevih roditelja nakon čega se 11. svibnja, oboje vraćaju kući. Istog tog dana odvedeni su te strpani u jedno dvorište s njih još pedesetak, a slijedećeg dana sproveli su ih u Komandu područja, pa kasnije u Zagreb gdje počinje „križni put“ našeg Zlatka, kojeg je uspio preživjeti... Na putu, negdje oko Bjelovara, prozvali su oca, te ga odvezli u Sesvete, jer je tamo u tvorničkoj zgradi formirana postolarska radiona, te je on kao postolar tamo radio do kolovoza 1945., Zlatko je nastavio u koloni, bio je u logoru „Zeleno polje“ u Osijeku, tamo su bili i Nijemci. Njih su onda strpali u vagone kao vozit će ih u Njemačku, a onda su ih zatvorili u onoj vrućini i ostavili ih bez vode i hrane.

30. kolovoza 1945. poslan je u Sesvete gdje su demontirali mine koje su bile u drvenim kutijama, sve do kraja studenoga, a potom je sproveden u Delnice na rušenje šume, gdje je do 26. ožujka 1946. godine kada napokon dobiva otpusnicu.

Po povratku kući želio je nastaviti školovanje u Zagrebu, ali zbog promjene vlasti na zanat ga više nisu primili. Otišao je raditi na gradnju pruge Brčko-Banovići. Tu s vremenom, kao pomoćnik, pomaže u kancelariji kod inženjera gradnje koji ga upućuje na srednju tehničku školu u Beograd. Po završetku školovanja 1950. godine, radi na terenu, a 1958. godine dolazi u Zagreb u ŽTP (Željezničko

transportno poduzeće Zagreb). Nakon 36 godina radnog staža i već podosta oboljeli, 1988. godine odlazi u invalidsku mirovinu.

Oženio se 1951. godine sa Neškom Klopotan, rođena 1923. godine iz Ključa kod Novog Marofa sa kojom je živio u Zagrebu. Neška je radila kao medicinska sestra u Zagrebu, dobili su jedino dijete, sina Mladena, rođenog 4. veljače 1956. godine. Rano je ostao udovac jer se 1979. godine razboljela supruga Neška, koja je borbu sa bolešću izgubila u rujnu mjesecu, a malo radosti u obitelj donio je smijeh unuke Neške rođene 5. prosinca 1979.

Supruga Neška imala je više braće, jedan od njih je bio Mirko, a Jakob je rođen 1934. Brat Stjepan (1921. godište), stradao je na ruskom frontu 1942. godine. (Zemni ostaci Stjepana pokopani su na vojnom groblju u Rusiji, a potom su dvije tisuće i neke zajedno s talijanskim vojnicima prebačeni u Italiju, te potom u Hrvatsku te su „privremeno“ smješteni u zajedničku grobnicu na Mirogoju u Zagrebu), a bila je i sestra Jagica i Marica.

Zlatko u Klanjcu 23. prosinca 1997. kupuje stan te se početkom 1998. godine. 4. siječnja i preselio, adresa mu je tu bila Novodvorska 1, Klanjec. U Klanjcu ostaje dok ga nisu počeli mučiti zdravstveni problemi, a u dom sv. Josip, na Črnomercu, Dunjevac ulica 17, u Zagrebu preselio je 18. kolovoza 2011. godine.

Danas (10. travnja 2012. godine) ima petero unučadi (Neška rođena 5. prosinca 1979., Marija rođena 1981., Josip rođen 1983., Nada rođena 1985., najmlađa Katarina rođena 16. srpnja 1992. godine); i četvero praunuka (Karla, Dorijan, Marko i Anđelo), a peti je na putu rekao je Zlatko tog 10. travnja 2012. godine.

Kako se jedno vrijeme nismo čuli pozivom na telefon saznao sam da je umro, a na internetu sam pronašao i obavijest o smrti slijedećeg sadržaja: Dana 1. kolovoza 2012. napustio nas je naš dragi prijatelj i vrijedan član Ogranka Zagreb STJEPAN ZLATKO DIANEK Utjeha i razlozi za trajno sjećanje bit će nam njegove knjižice sa opisima dogodovština i radnih napora njegove generacije oko poratne izgradnje (željeznice), kao i opisi poslijeratnih stradanja i progona osoba bliže i daljnje okoline. Time ostaje trajan trag vremena, događanja i stremljenja na čemu smo mu vrlo zahvalni, a obitelji i prijateljima izražavamo duboku sućut te ostajemo uz naš domobranski pozdrav - S nama si! HRVATSKI DOMOBRAN URV - OGRANAK ZAGREB

Članstvo u Društvu za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava Varaždin

U želji da pomogne rad Društva uključio se nakon osnivanja u isto, a članska iskaznica izdana mu je s brojem 15, a pošto je od 1998. godine živio u Klanjcu saznao je neke pojedinosti o smrti biskupa Josipa Carevića te je nastojao da se grob pronade i tijelo ekshumira i dostojno pokopa. Nekoliko puta dolazio je u Varaždin u doba dok smo tražili načine kako podići spomen križa žrtvama poratnih likvidacija na grobištu Dravska šuma Varaždin. Vjerovao je da ćemo uspjeti i spremno prihvatio prijedlog da se uključi u rad Društva, ali se istodobno ispričao što neće moći biti previše aktivan na području osnivanja Društva, tj. u Varaždinskoj županiji. Odgovorih da je sav rad u Društvu dobrovoljan i volonterski (besplatan) pa Mi (Društvo) od nikoga ne tražimo da se izlaže nepotrebnim troškovima, a nama bi više odgovaralo da se on angažira na području gdje živi. I tako je Zlatko postao član Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava Varaždin. S radošću mi je poklonio svoju knjigu „Bleiburg odluke „velikih“ tragedije su malih“ – izdanoj 2002. godine, a u posveti je zapisao: *Vrlo štovanom gosp. Talan. Uz veliku muku ipak je izašla ova knjižica bez ičije potpore. S nekoliko zemljovida i slikom iz Kočevskog roga nisam zadovoljan, ali koliko novca toliko muzike. Ako pročitate tih 80 stranica i dobijete kakvu takvu ideju javite, bit ću vam zahvalan. – u potpisu Zlatko Dianek.*

Pozive za Godišnje skupštine redovito smo mu slali, a on se odazivao kad je mogao. Tako je i simboličnu članarinu od 50 kuna redovito uplaćivao, a posljednji puta vidjeli smo se i razgovarali 10.

travnja 2012. godine kada sam ga posjetio u domu sv. Josip u Zagrebu. Jednostavno više nije mogao biti u svom stanu u Klanjcu do kojeg se po stepenicama nije mogao kretati, a u prostoriju u kojoj smo razgovarali dovezao se u invalidskim kolicima. Za dvosatnog posjeta dotakli smo se raznih tema, a na odlasku poklonio mi je knjigu „Sjećanja na mladost i događaje“. U istu je zapisao: Za sjećanje i suradnju vrlo štovanom, od Zlatka, u Zgb. 10. travnja 2012. . Dao mi je i knjižicu *Šetnja Zagrebom*.

Kad sam pred nekoliko godina bio na groblju Mirogoj u Zagrebu ugodno sam se iznenadio kad sam na grobljanskom kompjutoru, kojim se mogu poslužiti posjetioči našao grobove ljudi koje sam za svog školovanja u Zagrebu poznao, a koji su mi ostali u dragoj uspomeni.

Znajući za tu mogućnost, a pošto sam pretpostavljao da je pokojni Zlatko pokopan u Zagrebu potražio sam, danas na Uskrsni ponedjeljak, 21. travnja 2014. godine, stranice Groblja Zagreb i u drugom pokušaju pronašao informaciju koju mi je trebala. Adresa je: <http://www.gradskagroblja.hr>

Za pokojnog Zlatka podaci su slijedeći:

Ime: STJEPAN ZLATKO, Prezime: DIANEK, Datum smrti: 01.08.2012., Datum ukopa: 03.08.2012 - Starost: 84, Groblje: MIROGOJ, Odjel: RKT, Polje: 126A, Razred: II, Broj: 109

Pa Dragi naš Zlatko bila Ti laka ova hrvatska gruda koju su toliko volio i hvala za sve dobro što si učinio! Napose za napisane tekstove i prenošenju istine.

Franjo Talan, predsjednik Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava osnovanog u Varaždinu 20. rujna 2000. godine